

ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΝΕΩΝ.

ΕΘΕΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι... Δρ. ν. 3.—

Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ » » 3,50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ

Λεπτῶν..... 20

261—Γραφεῖον ὁδ. Ἑρμοῦ—264

Συνεχίζοντες τὸ ἐπόμενον μὲ τὸ κύριον ἄρθρον τοῦ προηγουμένου ἀριθμοῦ ἀποδεικνύομεν τὸ ἀβάσιμον, τὸ μάταιον ὥς καὶ τὸ ἀσύγγνωστον τῆς ἀπιστίας ἐξ αὐτῆς τῆς ὁμολογίας διακεκριμένων ἀπίστων. Ἄξιον παρατηρήσεως δὲ εἶναι ὅτι οὐδεὶς τῶν ἀπίστων πώποτε προσέβαλε τὴν χριστιανικὴν ἀρετὴν, οὐδεὶς ποτὲ ἀπανταχοῦ καὶ πάντοτε σεμνύνεται ἐπὶ τῇ ἀπιστίᾳ ἀλλὰ πολλοὶ προσποιῶνται τὸν χριστιανὸν καὶ ὑποκρίνονται τὸν εὐσεβεῖ ἐξ οὗ δικαιούμεθα νὰ συμπεράνομεν ἢ ἑλλειψὶν πεποιθήσεως ἐν τῇ ἀπιστίᾳ ἢ ἑλλειψὶν εἰλικρινείας, διότι ἄλλῳ ὥφειλον ν' ἀποθάνοισιν ὡς μάρτυρες διαδίδοντες τὰς ἀρχὰς ταύτας. Ἀλλ' ἐνῷ ὁ χριστιανισμὸς ἀπαιτεῖ ὡς δείγμα εἰλικρινείας τὴν ἐξάσκησιν τοῦ αἰσθήματος τῆς αὐταπαρνήσεως, ἡ ἀπιστία καλλιεργεῖ τὸν ἐγωισμὸν, ἐνῷ τὸ χριστιανικὸν ἐλαττήριον εἶναι ἡ ἀγάπη τὸ τῆς ἀπιστίας εἶναι τὸ συμφέρον καθόσον αὕτη ἀναγνωρίζει οὐδὲν ἀνώτερον τοῦ ἐγῶ.

Ὁ Βίλμοτ ἄπιστος, ἀποθνήσκων, ἔτεινε τὴν τρέμουσαν κατεσκληκυῖαν αὐτοῦ χεῖρα ἐπὶ τῆς ἱερᾶς βίβλου καὶ ἐξεφώνησε μετ' ἐπισημότητος καὶ ἐνεργείας, «Ἡ μόνη ἀντίρρησης κατὰ τοῦ βιβλίου τούτου ἐστὶ, κακὸς βίος!»

Ὁ Λόρδος Βάριγκτων ἠρώτησε ποτὲ τὸν Κόλλινς, τὸν ἄπιστον συγγραφέα, διατί, ἐνῷ ἐφαίνετο αὐτὸς ἔχων ἐλαχίστην θρησκείαν, ἐλάμβανε τοσαύτην φροντίδα, ἵνα οἱ ὑπηρεταὶ αὐτοῦ μεταβαίνωσι τακτικῶς εἰς τὴν ἐκκλησίαν; Οὗτος δὲ ἀπάντησεν, «ὅπως ἀποτρέψω αὐτοὺς νὰ μὲ κλέπτωσιν ἢ φονεύσωσιν.»

Ὁ Βίλνεϋ, ἄπιστος διάσημος, κατελήφθη ποτὲ ὑπὸ σφοδρᾶς θυέλλης ἐν τῇ θαλάσσῃ· περιελθὼν δὲ εἰς μεγίστην ἀνησυχίαν, περιέτρεχε κραυγάζων, «ὦ Θεέ μου, Θεέ μου, τί νὰ πράξω;» Μετὰ ταῦτα ἡ θύελλα κατέπαυσε, καὶ ὁ ἄπιστος ὅστις πρότερον περιέπαιζε καὶ ἐμυκτήριζε τὸν χριστιανισμὸν τόσοῦτον ἐταπει-

νώθη καὶ ἡτχύνηθη ὥστε δὲν ἐτόλμησε νὰ φανῇ ἔξω ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας.

Ὁ Πάιν, εἶπε ποτὲ, «Περὶ ἡλθον τὸν χριστιανικὸν τῆς Ἑδέμ κῆπον, καὶ διὰ τοῦ ἀπλοῦ μου πελέκεως κατέκοψα τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο τὰ δένδρα του, καὶ σὺς μόλις ἓνα μόνον βλαστὸν ὄρθιον.» Καὶ τὸ καυχηματίας οὗτος ἐξεφώνησε, ἐν τῷ εἰλημῶνι ἐλέγχῳ συνειδήσεως καὶ τρόμῳ προτοῦ ἀποθάνειν. Ὁ δὲ ἔδιδον κόσμους ὀλοκλήρους, ἐάν τοις πείχον, ἵνα μὴ «Ὁ αἰὼν τοῦ λόγου,» οὐδέποτε ἐδημοσιεύετο.

Ὁ Γίββων, ἐν τῇ διασημῇ αὐτοῦ «Ἱστορίᾳ τῆς παρακμῆς καὶ πτώσεως τῆς Ῥωμαϊκῆς Αυτοκρατορίας» ἀφῆκε ἀφθιτον μνημεῖον τῆς κατὰ τοῦ Εὐαγγελίου ἐχθρότητος αὐτοῦ. Διέτριψεν ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας, ἐν Ἑλβετίᾳ ἐνθα διὰ τῶν κερδῶν τῶν συγγραμμάτων του, ἠγόρασε μέγα κτήμα. Ἡ περιουσία αὕτη περιῆλθεν εἰς κύριόν τινα ὅστις, ἐκ τῶν ἐνοικίων μόνον δαπανᾷ μέγα ποσὸν ἐτησίως εἰς τὴν διάδοσιν αὐτοῦ ἐκείνου τοῦ Εὐαγγελίου τὸ ὁποῖον ὁ προκατοχος αὐτοῦ δολίως ἐπειράθη νὰ ὑποσκάψῃ, μὴ ἔχων τὸ θάρρος φανερώς νὰ ἐπιτεθῇ κατ' αὐτοῦ.

Ὁ Βολταίρος ἐκκυῖατο ὅτι διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς θὰ ἀνέτραπε τὸ οἰκοδόμημα τῆς χριστιανισμοῦ, ὑπερῆλθε τὰς χεῖρας δώδεκα ἀποστόλων πρὸς οἰκοδομὴν αὐτοῦ. Σήμερον τοῦ πιεστηρίου δι' οὗ ἐν Φερναῖ ἐτύπωνεν τὰς βλασφημίας του, γίνεται χρῆσις ἐν Γενεύῃ πρὸς τύπωσιν τῶν Ἀγίων Γραφῶν. Οὕτω δὲ αὐτὴν τὴν ἰδίαν μηχανὴν ἢ ἐκίνει πρὸς καταστροφὴν τοῦ πρὸς τὴν Γραφὴν σεβασμοῦ, μεταχειρίζονται νῦν εἰς διάδοσιν τῶν ἐν αὐτῇ ἀληθειῶν.

«Ἡ ἀγάπη ἀνυπόκριτος» ἀποσυγοῦντες τὸ πονηρὸν, κολλώμενοι τῷ ἀγαθῷ· τῇ φιλαδελφίᾳ εἰς ἀλλήλους φιλόστοργοι· τῇ τιμῇ ἀλλήλους προηγούμενοι· τῇ σπουδῇ μὴ ὀκνηροί, τῷ πνεύματι ζέοντες, τῷ Κυρίῳ δουλεύοντες· τῇ ἐλπίδι χαίροντες. τῇ θλίψει ὑπομένοντες, τῇ προσευχῇ προσκαρτεροῦντες, ταῖς χρεῖαις

τῶν ἀγίων κοινωνοῦντες, τὴν φιλοξενίαν διώκοντες· εὐλογεῖτε τοὺς διώκοντάς ὑμᾶς· εὐλογεῖτε, καὶ μὴ καταρᾶσθε. Χαίρειν μετὰ χαिरόντων, καὶ κλαίειν μετὰ κλαίωντων τὸ αὐτὸ εἰς ἀλλήλους φρονούντες· μὴ τὰ ὑψηλὰ φρονούντες, ἀλλὰ τοῖς ταπεινοῖς συναπαγόμενοι· μὴ γίνεσθαι φρόνιμοι παρ' ἐχυταῖς· μηδενὶ κακὸν ἀντι κακοῦ ἀποδιδόντες· προνοοῦμενοι καλὰ ἐνώπιον πάντων ἀνθρώπων· εἰ δυνατόν, τὸ ἐξ ὑμῶν, μετὰ πάντων ἀνθρώπων εἰρηνεύοντες.»

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΟΔΟΘΕΡΑΠΩΝ.

DRAMATION EIS ΠΡΑΞΙΝ ΜΙΑΝ.

(Συνέχεια καὶ τέλος).

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ.

Κ. ΔΕΜ. Νὰ κατοικήσω ἀλλαχοῦ καὶ εἰς ποῖον μέρος, Θεέ μου; Ἀ! (πίπτει ἐπὶ τινος ἔδρας.) Θὰ λάβῃ τὸ γραφεῖον, ὅσον ἀπολείπεται μοι ἐκ τῆς πτωχῆς μου κόρης... Τὸ γραφεῖον τοῦτο, ὅπερ ἐμπεριέχει ἐν τούτοις πολλὰ χρήματα, ἅτινα θὰ μὲ ἐξήγαγον τῆς ἀμνηστίας (ἐγείρεται.) Ἀ! ὁποῖα ἐλπίς! Ἐὰν ὁ κύριος Σεντωβὶν εἶναι καλὸς, ἐλευθέριος, εἶναι δυνατόν νὰ προσφέρῃ μικρὰν τινα ποσότητα εἰς ἐκεῖνο, ὅπερ τῷ γραφεῖῳ ἀνήκοντα αὐτῷ! Ἐὰν τῷ προσέφερον ἐν τῷ γραφεῖῳ αὐτοῦ θὰ ἐδίδετο ἀπέναντι τοῦ λογαριασμοῦ τοῦ κ. Μορίν. Ὡ! ἐὰν ἤρχετο ὁ κ. Σαιντωβὶν ἀλλὰ καὶ ὁ Ροβέρτος αὐτὸς δὲν ἐπανῆλθεν...

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΩΗ.

Κυρία Δεμάρ, Ροβέρτος.

Κ. ΔΕΜ. Αἱ, λοιπόν;

ΡΟΒ. Ὁ κ. Σαιντωβὶν δὲν ἦτο οἶκοι, ἀλλὰ τὸ γραμματοφυλάκιον τῷ ἀνήκει καὶ εἰμι βέβαιος ὅτι θὰ ἔλθῃ. Ὅταν ὑπῆγα, εὗρον ὑπηρετὴν τινὰ ἐν τῷ ἀντι-θλάμῳ... Ὡ! ὁποῖα μεγαλοπρέπεια! ὁποῖα ἀγάλματα, δωμάτια!...

Κ. ΔΕΜ. Τέλος;

ΡΟΒ. Εἶπον τῷ ὑπηρετῇ ὅτι πολλὸ λοιποῦμαι ὅτι ὁ κύριός του ἐξῆλθε καθ' ὅτι τῷ ἔφερον ἀγγελίαν τινὰ ἐνδιαφέρουσαν αὐτὸν πολὺ. «Ἀ! προκαίται, μοι λέγει, ἴσως περὶ τοῦ γραμματοφυλακίου του». Ἦτο καθαρὸν, δὲν ἔχει οὕτως;

Κ. ΔΕΜ. Ναι, ἔπειτα;

ΡΟΒ. Ὁ ὑπηρετὴς μοι ἐπρότεινε νὰ μὲ φέρῃ, ἵνα διημιλῶ πρὸς τὸν θαλαμηπόλον, ἄνδρα τῆς ἐμπιστοσύνης τοῦ κ. Σαιντωβὶν. Συγκαταγένης, ὠδηγήθη πρὸς τινὰ γέροντα κύριον, τσσακροντούτη περίπου καὶ πρὸς ὃν ἔδωκα τὴν διεύθυνσίν μας καὶ ὅστις μοι εἶπεν ὅτι ὁ κύριος του θὰ ἦναι ἐνταῦθα σχεδὸν πρὸ ἐμοῦ.

Κ. ΔΕΜ. Τότε δὲν πρέπει ν' ἀργῇσῃ ἐν τούτοις τόσον τὸ καλλίτερον, διότι εἶναι συνήθεια ἐκεῖνος ὅστις ἀποδίδει ἐν γραμματοφυλάκιον νὰ λαμβάνῃ ἀμοιβήν.

ΡΟΒ. Ἀμοιβήν; διατί λοιπόν; διότι ἐφύλαξα τὰ χρήματα ἑνὸς ἄλλου;

Κ. ΔΕΜ. Διότι ἔλαβες τὸν κόπον ν' ἀναζητήσῃς τὸ πρόσωπον εἰς ὃ ἀνήκει.

ΡΟΒ. Μάγας κόπος, διότι ὑπῆγα ἀπὸ ἐδῶ εἰς τὸ βουλεξάρτ Μοντμάρτ! Ὡ! ὄχι, δὲν θέλω τίποτε διὰ τοῦτο.

Κ. ΔΕΜ. (μετὰ λύπης) Δὲν γνωρίζεις...

ΡΟΒ. Τί λοιπόν;

Κ. ΔΕΜ. Ὅτι ἐν καιρῷ τῆς ἀπουσίας σου ὁ κ. Μορίν ἀνέβη διὰ νὰ μοι ζητήσῃ τὰ δύο μνηναῖα, ἅπερ τῷ ὀφείλω καὶ ἐὰν δὲν δυνήθω νὰ τὰ πληρώσω ἐντὸς ὁκτὼ ἡμερῶν θὰ μὲ ἀποβάλῃ τῆς οἰκίας.

ΡΟΒ. Ὡ! θεέ μου! τί λέγεις;

Κ. ΔΕΜ. Ποσότις ἐξ ἐδομηκοντα φράγκων, ἥτις μᾶς ἐλλείπει ὥστε ἐὰν ὁ κ. Σαιντωβὶν σοὶ προσέφερε τέσσαρα ἢ πέντε λουδοβίκια, πρέπει νὰ τὰ λάβῃς Ροβέρτε.

ΡΟΒ. Θὰ τὰ λάβῃ, θὰ τὰ λάβῃ ἀλλ' εἶναι πολὺ κακὸς αὐτὸς ὁ κ. Μορίν.

Κ. ΔΕΜ. Τῷ ὀφείλομεν αὐτὰ τέκνον μου εἶναι ἀναγκασμένος καὶ οὗτος νὰ πληρώσῃ τὸν ἰδιοκτήτην.

ΡΟΒ. Δικαίως... δὲν ἐσκέφθην ὅμως ποτὲ ἐγὼ περὶ τοῦ ἐνοικίου τούτου.

Κ. ΔΕΜ. Εἰς τὸ ἐξῆς θὰ φροντίσωμεν... καί ποιος ἔρχεται... (ὁ Ροβέρτος ἀνοίγει τὴν θύραν.)

ΣΚΗΝΗ ΕΝΝΑΤΗ.

Οἱ αὐτοί, κύριος Σαιντωβὶν.

Κ. ΣΑΙΝΤ. Ἡ κυρία Δεμάρ;

Κ. ΔΕΜ. Εἶμαι ἐγὼ, κύριε.

Κ. ΣΑΙΝΤ. Ἐμαθον ὅτι ἐν καιρῷ τῆς ἀπουσίας μου μὲ ἐζήτησατε εἰς τὴν οἰκίαν μου διὰ τινος ὁδοθεράποντος, ὅστις μοι ἀφῆκε τὴν διεύθυνσίν σας.

Κ. ΔΕΜ. Ὁ κύριος εἶναι ὁ κύριος Σαιντωβὶν;

Κ. ΣΑΙΝΤ. Μάλιστα. Ἐξ ὧν μοι εἶπον οἱ ὑπηρεταὶ μου, ἐλπίζω νὰ μάθω τι ἐνταῦθα περὶ τοῦ γραμματοφυλακίου, ὅπερ ἔσχον τὴν ἀτυχίαν νὰ χάσω χθὲς τὸ ἑσπέρας. Ἐν αὐτῷ περιείχοντο δέκα χιλιάδες φράγκα εἰς τραπεζικὰ γραμμάτια καὶ ἐπιστολὴ τις ἐκ Νέας Ὑόρκης, ἐν ᾗ...

Κ. ΔΕΜ. Ἀρκεῖ δὲν ἤνοιξα, κύριε, τὴν ἐπιστολήν· ἡ ἐπιγραφὴ ἤρκει νὰ μᾶς καταδείξῃ τὴν ὑμετέραν κατοικίαν καὶ ὁ ἀνεψιός μου ἐπροθυμοποιήθη νὰ σπεύσῃ πρὸς ὑμᾶς.

Κ. ΣΑΙΝΤ. Θὰ ἦναι αὐτὸ τὸ πικίδιον, ὅπερ εὗρε τὸ γραμματοφυλάκιον;

ΡΟΒ. Μάλιστα ἐν τῇ δίδῳ τοῦ Βουλ-Ρουζ, ἥτις φέρει πρὸς τὴν ἑδὸν Ρίσεουσρ.

Κ. ΣΑΙΝΤ. Αὕτη εἶναι πραγματικῶς ἡ ὁδὸς, ἣν ἔλαβον, ἐγκαταλείπων τὴν οἰκίαν τοῦ συμβολαιογράφου μου· ἀλλὰ πῶς θὰ βεβαιωθῇτε, κυρία, ὅτι ὅλον τοῦτο μοὶ ἀνήκει,

Κ. ΔΕΜ. Ἀρκεῖ, κύριε, αἱ πληροφορίες, ἃς μᾶς ἐδώκατε δὲν μοὶ ἀφίνουσιν οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν (λαμ-